

IONUȚ CARAGEA

„de coajă – aș vrea
să te dezbrac
și-n miezul tău să fiu insectă...”

Taman asta îi declară iubitei, în volumul său de versuri «*Delirium tremens*» (Iași, Editura Ștef, 2006), Ionuț Caragea cu o voce – bănuiesc – tremurândă. Mie, femeie sensibilă cum mă știu, dacă mi-ar fi declarat un bărbat așa ceva („*horribile dictu*”), i-aș fi dat – pardon! – un picior undeva și l-aș fi trimis la plimbare! Nu același lucru îl face o cronicăreasă de serviciu, cu apetențe marcate pentru toți stricătorii de hârtie; zice doamna cu pricina despre op-ul lui Ionuț Caragea (citiți și vă minunați!): «*volumul contrariază într-o oarecare măsură instanța lectorială, în al cărei orizont de așteptare nu mai este loc de lirism [s-ar părea că lucrurile sunt clare! Da' de unde!]. Poeticitatea nu implică însă de data aceasta un lirism echivalent cu solemnitatea, ci o autonomie a eului, bazată exclusiv pe autoreferențialitate. Actantul textual și eul liric se suprapun într-o încercare disperată de autocunoaștere...*» Și acum urmează câteva mărturisiri cutremurătoare despre cum „vede” actantul nostru lucrurile: «*femeie, iubirea ce-ți dedic este un orgasm înrădăcinat / în pământul din care m-am înălțat și-n care mă întrec pigmeii / de coajă – am să te dezbrac și-n miezul tău să fiu insectă / cu seva ta să mă îmbăt și să devin hoinar / în voia unui pădurar îndrăgostit de semne – și ciotul tău va plânge chihlimbar / și voi trăi o veșnicie anateme / înconjurat de oase printre lemne*» (Hotărât lucru, „ape vor seca în albiu” până când se va naște hermeneutul ideal pentru un asemenea text) Dar de următoarele versuri ce părere aveți: «*nu mai pricep de mai pricep / dac-am să mai pricep vreodată?*» Dacă până și poetul recunoaște asta, de la noi ce pretenții să mai avem?! Sau: «*râul de lacrimi se adună în vale și te înecă / iar eu rămân în vârf de munte și suspine / și tot îmi zice unul altul o să-ți treacă / iar eu mai sper nu mai pricep de ce nu vine / așa ca tine o să citesc / și eu ce-am scris și mă gândesc la nemurire...*»

Autorul nostru, înconjurat de oase și lemne, înecat de lacrimi și suspine, se gândește... la nemurire!! Doar nu o să se gândească la Triunghiul Bermudelor sau la un munte de muștar înconjurat de crenvurști! E mai reconfortant să te gândești la nemurire și să scrii poezii proaste. Dar să continuăm, o să vedeți că merită: «*mă sfințeam în iordanul pulpelor tale / cuminte într-un dormitor de catifea / soarele somnoros legăna sub sprâncene o lumină / aveam o viață minunată / cortinele din jurul patului...*» Gata sfințit (ați văzut cum), poetul își trăiește viața minunată ca într-un «*film cu happy-end*» Dar să vedem ce mai spune distinsa cronicăreasă: «*în acest univers în continuă expansiune, când guvernat de legi și convenții, când lăsat la voia întâmplării, în care textul poetic și actantul își*

schimbă în așa fel rolurile încât este greu de dedus cine pe cine scrie; singura realitate rămâne sentimentul, cel care motivează existența. Iubirea nu mai determină situarea în ipostaze hieratice, în contemplare / adorație și transă, ci o senzualitate grea, o parcurgere a topografiei corporale fără ca textul să cadă în obscenitate...» recunosc cu spășenie că n-am înțeles mare lucru, mă tem că nici cronicăreasa rămasă în „adorație - transă”.

Autorul nostru rămâne, totuși, un optimist, încrezător în steaua lui, tandru atins de apele amăgitoare ale megalomaniei: «*Cu acest poem voi stăpâni redute / Versuri formând un nou triumvirat / Puse la loc de cinste și virtute / în templul sufletului precurat / Cu-acest poem voi dezlega păcate / Un ultim sfânt va fi eliberat / Și rănilor rămân în veci uscate...*» Vedeți ce-nseamnă „*un nou triumvirat*” în ziua de azi? Mai departe, pe același ton avântat: «*Cu-acest poem voi săvârși o carte / voi fi pe doișpe – a patra recitat / Și voi ciuli urechea de departe / Măcar de ziua mea nu m-au uitat*» Este de-a dreptul emoționant, iar această imagine a poetului cu urechile (bine) ciulite rămâne emblematică. Dar să-l urmărim puțin și-n ipostaza lui filozofic – gânditoare, agitat de probleme cosmogonice: «*La început a fost punctul / și în jurul lui miriade de virgule fecundându-l / astfel s-a format o stea / prima literă a universului: Alfa a crescut mare, până a ajuns Omega / a explodat dând naștere la restul literelor din alfabet...*» și tot așa până când a apărut acest „neprețuit text”. Cititorul, dacă ar duce la capăt acest „travaliu”, citind pagină cu pagină, ar merita o recompensă importantă. Iar d-l Ionuț Caragea, autorul acestui „ghiveci” răsuflat, merită cu prisosință pentru volumul de față CARTONAȘUL ROȘU.

Fără drept de recurs!

